

PŘEMYSL KREJČÍK

ČOKOLÁDA PRO WEHRMACHT

Dieselpunkový román

HOST

PŘEMYSL KREJČÍK

ČOKOLÁDA PRO WEHRMACHT

Dieselpunkový román

BRNO 2021

© Přemysl Krejčík, 2021

Cover photo by Aditya Joshi / Unsplash

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0630-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-0631-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0632-3 (MobiPocket)

Věnováno všem historikům, kteří mě po přečtení
neproklejí do sedmého pokolení.

O něco vážnější věnování patří mé babičce Ludmile
(promiň, zase to není veselá knížka) —
s velkým díkem za to, že se mnou mluvila o válce,
a vůbec za všechno.

Věřím v Boha a ve své pistole!
štábní kapitán Václav Morávek

**Země byla nesličná a pustá a Ima byla nad propastí
a smrt se vznášela nad vodami i městy.**
*volně podle druhého verše první kapitoly
knihy Genesis*

GENESIS

1941

**BERLIN
DEUTSCHES REICH**

Admirál válečného námořnictva Wilhelm Canaris stál před popravčí četou. Zkušenosti z minulého a z právě probíhajícího konfliktu mu v tomto okamžiku už nebyly k ničemu. Stejně jako řada vyznamenání či respekt a obliba u mužstva. Než ho naposledy vyvedli na čerstvý vzduch, ještě si uhladil dávno bílé vlasy. Snad aby před Bohem vypadal jaksepatří. Litoval něčeho? Možná jen toho, že si nedával větší pozor. Říšské kontrarozvědce Abwehru šéfoval už od ledna a měl v ní mnoho spojenců, členů protinacistického odboje. A také spoustu nepřátel. Dříve nebo později všechno prostě muselo prasknout.

Předešlého rána vrazil do jeho stísněné cely bachař. Suše a formálně mu oznámil, že nastal čas a zítra za úsvitu bude popraven. Canarisův poslední den se trochu táhl, ve vězení se nebylo čím zabavit. Nedá se říct, že by neměl strach. Měl, a nemalý. Jen se na to snažil příliš nemyslet. Stejně jako na to, zda se po smrti setká s Bohem, zda mu bude odpuštěno. Jenže takové myšlenky se mu z hlavy vyhnat nedařilo. Alespoň se tedy několikrát pomodlil. Po zbytek dne se psychicky připravoval a třídil si myšlenky.

Mimo jiné si uvědomoval, že v téhle „čistce“ nebude jediným popraveným. Kromě jeho kolegů se akce odhalování

neprátele Říše dotkla třeba i Neuratha. To admirála nijak nemrzelo, Konstantin von Neurath byl obyčejná nacistická svině a zasloužil si to. Neměl by z toho však mít prospěch ten parchant Heydrich. Heydrich. Zbavil se konkurence Hitlerovým stylem — předložením důkazů údajné zrady a následnou likvidací. Podobně Führer odstranil prezidenta Hindenburga, zapříčinil následující převrat a získal Německo do svých rukou. Z Hitlera se stal národní hrdina, zatímco Hindenburg se na stará kolena dočkal jen potupy a dějinného obrazu vlastizrádce. Vzhledem k daným okolnostem spal admirál svou poslední noc vlastně ještě docela dobře a probudil se o chvíli dřív, než si pro něj v časných ranních hodinách přišli.

„Nabít, odjít!“ křikl velitel popravčí čtyři a čtyři pušky zapraskaly při nabíjení. Canaris ten zvuk nevyděsil. Nakonec, nejspíš byl opravdu se vším smířený. Ve svých čtyřia-padesáti letech odcházel s vědomím, že se vzepřel a udělal maximum pro to, aby ublížil zlu, jaké třetí říše představovala. Nemálo židovských Němců poslal pracovat mimo Říši dřív, než se prokázal jejich původ, a tím je zachránil. A nešlo jen o to. Admirál stál před popravčí četou a mírně se usmíval.

Canaris totiž rychle pochopil, jak to s třetí říší je, a začal jednat. Ovšem pak se objevil ten Američan a vypátral jeho napojení na odboj. Zatímco Heydrich shromažďoval podvržené důkazy proti Neurathovi a chystal se obsadit jeho místo v protektorátu Čechy a Morava. Proč o něco takového Heydrich usiloval? Jaké měl s protektorátem plány? Na to Canaris přijít nestačil, i když měl svou teorii a ta se zdála být více než děsivá. Nestačil si ji ovšem ověřit, ten cizinec se totiž činil rychle, nejspíš toužil získat ostruhy. Dokonce připsal Canarisovi na vrub i to, s čím se nikomu nesvěřil, a tak o tom mohl Američan jen těžko něco vědět.

„Zatýkám vás za plánování atentátu na našeho Führera — kancléře Adolfa Hitlera,“ oznámil mu s kamennou tváří jakýsi gestapácký úředník v černé uniformě, když do jeho kanceláře vykopnutými dveřmi vpochodovalo několik pěšáků wehrmachtu. Canaris tušil, že ho zatknou za ochraňování Židů, za kontakty s německým protinacistickým odbojem nebo něco podobného. Nicméně tohle obvinění bylo stejně nečekané jako falešné. Respektive tak úplně falešné nebylo, jenže k žádnému skutečnému plánování zatím nedošlo a ještě několik let se na tom nejspíš nemělo nic změnit. Canaris o atentátu přemýšlel. Zatím si ovšem s tou myšlenkou jen pohrával v hlavě a bylo mu jasné, že realizace bude vyžadovat dlouhé pozorování a prověřování těch, které by se do plánu případně rozhodl zasvětit. Stačila by jediná chyba a skončil by... tak, jak vlastně právě skončil.

Těsně před zatčením stál admirál ve své kanceláři u těžkého stolu z leštěného dubového dřeva a poslouchal povyk z vedlejší místnosti, kde zatím gestapo zatýkalo zaměstnance jeho kanceláře. Tenkrát poprvé a naposled zapochyboval, jestli jeho jednání proti zájmům Říše stálo za to. Teď si to odskácou všichni. Někteří z nich poznají nepopsatelné utrpení v koncentračním táboře, což bylo pro stárnoucího admirála nepříjemně palčivé. Většina bude naštěstí ihned zastřelena.

„Zamířit!“ rozkázal velitel popravčí čety. Canarisovým směrem se zvedla čtveřice hlavní. Svítalo a vzduch byl chladný. V unaveném a zbědovaném bělovlasém muži by málokdo poznal hrdinu z Velké války. Canaris si povzdechl. Poprvé od chvíle, kdy byl zatčen. Tak je to tady.

V duchu poděkoval Bohu, že ho zachránil před internací v táboře, která by jinak předcházela popravě. Možná ho tak Bůh odměnil za ty zachráněné Židy.

Leccos o táborech slyšel a při myšlence na ně se mu dělalo zle od žaludku. Doufal, že všichni skuteční nacisté

brzy shoří v pekle. Heydrich a jeho lidé zřejmě s převzetím moci spěchali, proto se táboru vyhnul. Canaris totiž zjistil, po čem gestapo touží. Šlo jim o plány, které chtěl i Hitler a jež se ani Führerovi, ani gestapu nesměly dostat do rukou. Když se o jejich existenci admirál dozvěděl, rozhodl se zakročit. Jenže oni byli rychlejší. Sotva se stačil zamyslet nad tím, jakým způsobem by nacistům zabránil v jejich získání, už ho vedli v poutech do špinavé izolované cely. Kromě admirála věděl o dokumentech jediný člověk. Tedy alespoň z těch, kterým mohl Canaris v říšské armádě plně důvěřovat. Plukovník pěchoty wehrmachtu Hans Bittner. Canaris doufal, že Hans to zvládne sám.

Kdyby tu mocnou zbraň dostal do rukou Hitler, nic by ho nezastavilo. O něčem takovém se už pár let šuškało, prý si to nějaký Čech vymyslel jako téma na divadlo. Jenže kdo by věřil, že něco takového půjde sestrojít? Nakonec, někde ten se Čech inspirovat musel. Kde ten nápad sebral, to z něj už nikdo nevyrazí, protože zmíněný je tou dobou tři roky po smrti. Navíc nacisty nejspíš vůbec nenapadlo, že ten spisovatel vycházel ze skutečných plánů. A už vůbec ne, že i jeho bratr o tom něco věděl. A tak ho klidně nechali hnít v Dachau, kde tento — na rozdíl od Führera — nadaný malíř po několika letech zemřel.

Pokud jsou ty plány skutečně na území protektorátu, přemýšlel v posledních vteřinách svého života admirál, je tu ještě Heydrich, který je chce pro Hitlera získat. Ale proč kvůli tomu musí likvidovat své konkurenty? A pak to Canarisovi konečně došlo. Pochopil, co přehlížel. Je tu někdo, kdo o oněch plánech ví víc, než by Canaris čekal. Možná teprve teď začne Říše pořádně hnít zevnitř, protože...

„Pal!“ ozval se poslední rozkaz následovaný čtveřicí výstřelů. Admirál Wilhelm Franz Canaris se sesul mrtvý k zemi.

EXODUS

1942

JARO

PRAHA

PROTEKTORÁT ČECHY A MORAVA

Sólo pro plechy

„Novinka, říkáš?“ prohlížel si Jirka Bureš nedůvěřivě sklenici podivně světlé narůžovělé tekutiny, zatímco do popelníku na baru odklepával popel z hořící cigarety. Musel na barmana skoro křičet, protože kapela, která zrovna na pódiu rozjížděla svou nekonečně dlouhou monotónní skladbu, hrála pořádně nahlas. Čtyři kontrabasy bez ustání opakovaly rychlý a naléhavý tep jednoduché linky, až to připomínalo zvuk motoru. Bubeník se s nimi snažil držet tempo, ale při té rychlosti občas trochu ujížděl. Ještě to nemá tak v ruce, pomyslel si Jirka, když bubeník na dva takty vypadl z rytmu. Je nejspíš zvyklý hrát swing a podobné nesmysly. Každému nesedí diesel jazz. Nejmodernější hudba, jakou můžete v protektorátní Praze na jaře 1942 slyšet.

Barman něco odpověděl, ale Jirka neměl šanci ho slyšet, protože se zrovna po dlouhé basové ouvertuře ozvala ječivá sóla na plechy. Trubky a trombony. Do nich občas něco zahrál saxofon, zdánlivě arytmiicky, tak to však znělo jen těm, kdo diesel jazzu dosud nepřivykli. Barman se přestal pokoušet přervat hudbu a omluvně pokrčil rameny. Jirka nad tím jen mávl rukou a napil se.

Krátké sólo skončilo. Teprve za několik minut mělo přijít druhé, aby se následně přelilo do velkolepého finále,

v němž se rytmika skladby úplně rozpadne. Každý kontrabas se postupně odpojí od hlavní linky, aby hrál zcela jinou melodii, dokud poslední z nich — čtvrtý — neodloží smyčec a nezačne závěr skladby vybrnkávat prsty. V tu chvíli i bubeník přejde z jednotvárné rychlé hry do ještě zběsilejšího rytmicky komplikovaného tempa, plechy se budou přerřávat, jako by se každý snažil vyniknout nad ostatními. Vznikne tak nepřeborná směsice zvuků, která přivede k extázi publikum, teď utlumené dlouhým monotónním partem do stavu jakési příjemné mátožnosti, drobně narušené jen krátkým předchozím sólem, jehož úkolem bylo posluchače připravit. Jirka tu skladbu znal, slyšel několikrát její nácvik. Celá jeho parta hrála v téhle kapele. On sám ne. Kdysi se učil na kytaru, jenže mu to moc nešlo. A španělka navíc do téhle hudby ani nepatří.

Ale kluci z kapely patřili k němu. Všichni čtyři kontrabasisté, dva trombonisté, oba dva hráči na trumpetu i saxofonistka Marie. Jen bubeník a třetí z hráčů na trombon tu byli noví. Dostali se k nim teprve před pár dny a byli hned přijati, protože sehnat hudebníky, kteří by zvládli tohle tempo a zároveň by je oslovil takový neobvyklý, snad i radikální způsob hraní, bylo velmi obtížné. Bubeník Ivan — kluk s nebezpečným pohledem a s ostře řezanými rysy — a trombonista Honza — bystrý mladík s výraznou bradou a trochu černošským obličejem. Ještě jeden sem s nimi často chodil pít. Vláda, kluk s nezvykle hlubokým, až propichujícím pohledem a knírkem pod nosem. Ten ovšem byl těžce nemuzikální. Zatímco kluci hráli, Jirka s ním často popíjel. Dnes ne, dneska Vláda přisedl ke stolu jiné party. Ke chlapům v černých oblecích a kloboucích, kteří na parket nešli, na rozdíl od jiných stejně oděných dieseláků. Děvčat mezi nimi příliš nesedělo, ta šla většinou tančit. Ačkoli pohybům, jaké dieselácká mládež

předváděla, by nejspíš málokdo mimo jejich okruh říkal tanec.

„Tak co ty na to?“ zeptal se barman na nápoj, když se konečně zase mohli slyšet. Plechy prozatím utichly, bubny teď hrály trochu tišší part a kontrabasy se dostávaly do popředí. Publikum se zdálo být absolutně pohlcené a každý z posluchačů vypadal jako loutka bez duše, vedená jen a jen jednotvárným zvukem.

„Chutná to jako víno,“ strčil do sklenice jedním prstem Jirka.

„Samozřejmě. Říkal jsem, že to je vinný koktejl.“

„A v čem je to koktejl?“

„Míchám bílé a červené,“ odvětil barman se šibalským úsměvem. „Víš, mohl bych to prodávat jako levné růžové víno. Jenže pak by tomu odpovídala i cena.“

„Chápu,“ kývl Jirka, přestože tomu moc nerozuměl. Prostě ho to jen přestávalo zajímat. Ale barman pokračoval:

„Když to nazvu vinný koktejl, můžu pořádně napálit cenu.“

„Aby ti za to spíš někdo nenapálil kulku do hlavy,“ odfrkl si Jirka a poposunul si klobouk do čela. „Je nebezpečná doba.“

„Když už jsme u toho, máš to za půlku,“ nepřestával se barman usmívat.

Jirka se na něj podíval, jako by věděl, na co barman myslí.

„Tak hele,“ naklonil se k barmanovi a černá kravata mu vyklouzla zpod saka stejné barvy, aby se opřela o barový pult. „Já nejsem žádnéj kolaborant, jasný?“

„To jsem neřekl.“ Barmanova bodrost a maska stále usměvavého chlapíka konečně dostaly vážnější trhliny.

Jirka chtěl ještě pokračovat. Naklonil se k barmanovi o něco blíž, ten si jen nervózně utřel ruce do zástěry a začal přemýšlet, pod jakou záminkou by se podnapilého

dieseláka zbavil. Jenže pracovat za barem má tu nevýhodu, že nemáte kam zmizet. Co mu však Jirka říkal, to barman neslyšel. Přišlo velké finále skladby, mátohy na tanečním parketu se probraly a začaly šílet. Lidé téměř skákali jeden přes druhého a extaticky křičeli. Nejrozdváděnější dívky si trhaly blůzy a odhalovaly podprsenky, mladíci je chytali do náručí a ti odvážnější jim do žlábků mezi — někdy dokonce odhalenými — prsy zabořovali hlavy, až jim padaly klobouky na podlahu. Kapela byla dnes úspěšná.

A tak barman Jirkova slova neslyšel, ačkoli podobné řeči už znal nazpaměť. Dieseláci nejsou kolaboranti, akorát je baví stroje a gestapo má nejmodernější Schlachthundy. Kdyby pro ně dieseláci nepracovali, nikdy se k těm skvostným mašinám nedostanou. Dieseláky politika nezajímá. Jsou mladí a chtějí se bavit. Užívat si výhod zaměstnanců opravny Schlachthundů a dostávat přidělové lístky na benzín a ten pak přes noc projíždět v motorkách. Chtějí chodit do klubu a poslouchat pořádný diesel jazz. Občas se porvat s nějakým tím swingařským páskem a užít si, co to jde, protože kdo ví, kdy tahle válka skončí. Barman mu to nevěřil a hlavně to nebyla jeho starost, tak na to nic moc neříkal. On chtěl být v klidu, starat se o svůj business. A tak dělal, co musel, aby si proti sobě nepopudil ideálně nikoho. A když už někoho, tak ne dieseláka, co má zakázky na opravy Schlachthundů až z Berlína. Alespoň tak si barmanovo chování většina dieseláků vykládala.

Die Fremden

Corey Hopkins se narodil v texaském Dallasu a patrně to v německé armádě dotáhl ze všech Američanů nejdál. Přesto nebyl spokojený. Jako Oberstleutnant, tedy podplukovník, požíval vysoké vážnosti, ale ani tak se nemohl zbavit nepříjemného a především mylného pocitu, že německé nižší šarže na něj hledí svrchu, o vyšších šaržích ani nemluvě.

Jeho ozbrojené jednotky nesly v neoficiální komunikaci ne zrovna důstojné jméno Die Fremden, tedy cizinci. Už to samo o sobě je vyřazovalo z německé armády jako cosi zvláštního. Cosi cizího. Oficiálně Hopkinsův úřad podléhal gestapu, proto ani neměl vlastní název, Hopkins to tak ovšem zrovna nevnímal. Jistě, kdyby nebylo gestapo nad nimi, nemusel by se rozčilovat s inspektorem Fleischerem, vždyť Hopkins měl vyšší šarži... na druhou stranu, od minulého roku, kdy Heydrich s pomocí Hopkinse odhalil zradu šéfa Abwehru admirála Canarise, získal Hopkinsův úřad větší autonomii. Ačkoli Heydrichovým poskokům — jako třeba Fleischerovi — leželi v žaludku o to víc, když teď gestapo nemohlo soupeřit s Abwehrem, protože ten byl po popravě admirála Canarise okamžitě zrušen, rozpuštěn a nakonec byl exemplárně popraven i zbytek jeho vedení.

Hopkinsovi se dvakrát nelíbilo, že jeho přímé podřízené tvoří směska Poláků, Čechů, Maďarů, sem tam nějaký ten Francouz a podobně. Zkrátka všehochoť těch, kteří věřili Hitlerovi a vstoupili do služeb německé armády, ačkoli jejich vlastní země byla buď třetí říší okupovaná, nebo s ní válčila. Hopkins sympatizoval s Hitlerem už od třicátých let, a když se Státy vymezily proti jeho politice, sbalil si kufr a vyrazil do Evropy. Nakonec — na rozdíl od jiných — zůstal

naživu, vstoupil do slavné armády, pro kterou šije uniformy Hugo Boss, a... byl poslán do protektorátu Čechy a Morava.

Tady pracoval v podstatě jako detektiv, přestože to jeho postavení v říšské armádě neodpovídalo. Lezl do zelí tomu německému tupci Oskarů Fleischerovi z gestapa a odhaloval členy odboje. Fleischera nenáviděl a ta nenávisť byla více než vzájemná. Neměl rád ani gestapo jako takové, protože jeho úřad a jednotky — obojí označováno jako Die Fremden — neměly stejné pravomoci jako oni, a přesto bylo jejich úkolem řešit to, co gestapo oficiálně nestíhá. Ačkoli Hopkinsovi bylo jasné, že na to gestapo spíš prostě nestačí. Když si nechal Fleischer mezi prsty uniknout odbojáře Morávka, došla SS-Obergruppenführerovi Heydrichovi trpělivost a povolal Hopkinse.

Kdykoli si Hopkins vzpomněl na Fleischera selhání, nemohl se neusmívat. Nejdřív mu Morávek utekl z bytu, kde se skrýval minimálně několik týdnů a nechal mu tam německy a česky napsaný vzkaz: „Polibte mi prdel.“ Pak zašel ještě dál.

Fleischer seděl v hospodě, kouřil doutník a opájel se blížícím se dopadením Morávkovy odbojové skupiny Tři králové, v nějž věřil. Tu ho ze zadání vyrušil čahoun v potrhaném kabátu s otázkou, jestli by mu nepřipálil cigaretu. Podle přízvuku Čech, ale Fleischer měl dobrou náladu, a tak mu vyhověl. O pár dní později dostal Fleischera nadřízený Geschke další Morávkův vzkaz: „Oskare, ty bídáku! Vsadil jsem se s Mašínem a Balabánem, že si od Tvého doutníku zapálím cigaretu. Vsadil jsem se o tisíc korun a oznamuji Ti, že jsem sázku v úterý vyhrál. Zanech týrání českých lidí, nebo Ti to přijde draho! Víme o tobě a pomstě neujdeš! Na to nezapomeň.“

Fleischer zuřil. Geschke zuřil. I Heydrich zuřil, a kdyby se to doslechl vůdce, nejspíš by pražské gestapo páchalo

hromadné sebevraždy, jen aby uniklo jeho hněvu. Zato Hopkins se smál.

Hopkins šel dnes na jistotu. Věděl, že ať už z toho parchanta dostane jakoukoli informaci, nebude bezcenná. Připadalo mu to vlastně směšné. On, občan ve válce trapně neutrální Ameriky, který se dal do služeb třetí říše, a jeho cílem je Němec spolupracující s českým odbojem. Voják, dokonce plukovník Waffen-SS, zrádcem německé říše!

* * *

„Tady, pane,“ vytrhl Hopkinse z přemýšlení jeho pobočník Bielski.

„Vyzraďte dveře,“ přikázal Hopkins trojici maďarských nacistů, co je doprovázela, a ustoupil. Bielski taktéž. Bratři Vajdové, kteří nesli mechanické beranidlo, si vzali otevření těžkých dveří na starost. Nebylo to příliš pracné, stačilo beranidlo zapnout a pak držet, zatímco hlava se zatahovala a vystřelovala proti cíli. Jediná komplikace spočívala v třasu stroje, protože motor jím zmítal a muži museli mít pevný stisk, aby nástroj udrželi v ruce. Sotva dveře povolily, bratři odložili beranidlo (které třetí z maďarských nacistů bleskově vypnul), hodili do domu dvě dýmovnice s nařaděným yperitem a nasadili si plynové masky. Pak všichni tři vběhli dovnitř. Hopkins a Bielski čekali venku a nechali bratry Vajdy a třetího Maďara, jehož jméno Hopkins pořád zapomínal, pracovat. Po několika minutách čekání si také nasadili plynové masky a vstoupili.

Dým se pomalu vytrácel, neboť ředěný yperit — nikdo z přítomných nebyl chemik a netušil, jaká směs způsobuje tuto vlastnost — rychle vyprchal, aniž způsobil příliš mnoho škod. Maďaři stáli nad mužem, který ležel zbitý uprostřed jediného pokoje malého přízemního bytu a kašlal a kroutil se bolestí po jejich seznamovacím ceremoniálu.

Hopkins stál ve dveřích jako děsivý přízrak a čekal, až se oranžový kouř rozptýlí. Bielski zatím vytáhl Němce na nohy a posadil ho na židli. O moc víc nábytku tu nebylo. Očividně se tady Hans Bittner příliš nezdržoval. Tenhle byt sloužil jen jako adresa pro trvalé bydliště. Nic v něm nenajdou, to bylo jasné.

„Jmenuji se Corey Hopkins, Herr Oberst,“ oznámil podplukovník, když se zdálo, že v místnosti už se dá aspoň trochu dýchat, a stáhl si plynovou masku. Užival si, že ten, kdo před ním sedí na židli, má vyšší hodnost a jeho vina je navíc tak zřejmá, že se ani nepokouší svou šarží připomenout.

„Doufám, že vás moji hoši moc nezřídili. Občas jsou velmi nevychovaní.“ Oberstleutnant o své jednotce vždy mluvil po americku, tedy jako o „svých hoších“ nebo „chlapcích“. Jeho muži si uvědomovali, že to tak v říšské armádě není *richtig*, ale reagovali přesně tak, jak by správní podřízení reagovat měli, tedy nijak.

Hopkins stál ve dveřích, usmíval se na německého plukovníka, kdysi dávno vyučeného krejčím, a užival snadno prohlédnutelné, naoko milé fráze. Měl vyzkoušeno, že mívá dobrý efekt, pokud je včas opustí a nasadí o to drsnější přístup. Když promluvil o svých hoších, muži v maskách mu zasalutovali.

„Co chcete?“ zeptal se zbitý, spoutaný muž. Mohlo mu být kolem čtyřicítky, vlasy mu značně řídly. Vypadal

zuboženě a přes hladce oholenou, ostře řezanou bradu se mu řinul potůček krve vytékající z roztrženého dolního rtu. Ale málokdo vypadal jinak než zuboženě poté, co ho Hopkinsovi Maďaři připravili k výslechu.

„Nezapomínejme na slušné vychování, Herr Bittner,“ pokáral ho Hopkins, sundal si z hlavy placatou důstojnickou čepici a rukou si prohrábl porost nabílo odbarvených vlasů, jež si sčesával dozadu. Nemálo původem neněmeckých důstojníků v říšské armádě nosilo vlasy nabílo — jako symbol, že i oni jsou čisté bělošské rasy. Pak si čepici nasadil zpátky. Přece jen, byl tu úředně.

„Když jsem přišel, představil jsem se vám. Čekal bych, že mi mou zdvořilost oplatíte.“

„Vy víte, jak se jmenuju.“

„Ano, Hansi. Mohu vám říkat Hansi? Je to kratší než Herr Oberst Hans Bittner. Nakonec, hodnost říšské armády jste pošpinil a sám snad uznáte, že užívat ji si nezasloužíte,“ dobíral si Hopkins spoutaného. Ten mlčel. Seděl na židli, krvácel, a i když chápal, že jeho život skončil, nemohl se ubránit pohrdání Hopkinsem a jeho teatrálním šaškováním.

„Odpověz!“ zakřičel jeden z bratrů Vajdových v plynové masce a vrazil Bittnerovi do břicha hlaveň pušky. Ten nejdřív jen zaúpěl, ale pak promluvil.

„Jak je libo,“ odpověděl Bittner konečně a nenávidně se zahleděl kamsi doprostřed podplukovníkova čela. Tam, kde měl na důstojnické čapce znak své jednotky. Stříbrný kruh a v něm zlatý půdorys evropského kontinentu. Trochu paradoxní, že zrovna Hopkins vlastně vůbec není Evropan, nicméně znak přijal za vlastní a nikdy se proti němu neohradil.

„Výborně, děkuji,“ obrátil se Hopkins na podřízeného a ten zbraň zase stáhl.

„Co teda chcete?“

„Ale no tak, Hansi!“ předstíral Hopkins afektovaně rozčilení. „Netoužíte snad po tom, aby vás moji hoši učili dobrým mravům.“

„Dobře,“ ozval se vyslýchaný po krátké odmlce. „Co pro vás mohu udělat, pánové? Nabídl bych vám čaj. Bohužel nejsem právě schopný ho jít uvařit. Ale můžete se obsloužit sami.“

Oberstleutnant Hopkins se usmál, jako by onu zjevnou ironii nepostřehl.

„Vidíte, není to tak lepší?“

„Jistě.“

Hopkins udělal dva kroky blíž k Bittnerovi a posadil se na židli, kterou mu jeden z vojáků ihned přisunul.

„Kdo je tvoje spojka, Hansi?“ zatykal mu podplukovník, jak se to tak už při výsleších dělá. Po doposud hrané žovialitě nezbylo v hlase Coreyho Hopkinse ani stopy.

„Jaká spojka?“

„Bielski, prosím,“ pokynul Corey Hopkins podřízenému a ten zepředu uhodil Bittnera pažbou pušky do pravého ramene. Ozvalo se hlasité křupnutí, o zlomenině nebylo pochyb. Plukovník Bittner vzlykl bolestí. Jen jednou, pak se zase rychle začal ovládat. Na takový projev slabosti Hopkins čekal.

„Děkuji, Bielski. Vidíš, Hansi, k čemu jsi mě donutil? Tohle si přátelé nedělají. Nechceš se chovat jako náš přítel?“

„Jistě, Herr Hopkins,“ usmál se falešně Hans Bittner.

„Rozumné. Přátelé se k sobě chovají zcela jinak. Nelámou si kosti, pomáhají si. Slyšel jsem, že jsi mistr ve svém oboru, čímž nemyslím intriky a pomoc nepřátelům,“ ušklíbl se Oberstleutnant Hopkins. „Brzy budu potřebovat novou uniformu. Pověz mi, Hansi, na kolik by mě tak přišlo, kdybych si ji nechal ušít u tebe?“

„Pro vás bych měl určitě slevu,“ prohlásil Bittner tónem, jehož významem si Hopkins nebyl ještě úplně jistý. „Když jsme teda přátelé,“ dodal s neskryvanou jízlivostí a vyplivl na podlahu trochu krve, jež se mu doteď hromadila v puse.

Čas debatování skončil. Podplukovník říšské armády vstal, nejbližší stojící Maďar okamžitě odsunul jeho židli stranou a pak se pohotově vrátil na svou pozici.

„Doufal jsem, že si budeme rozumět lépe, Hansi,“ povzdechl si Hopkins, a než stačil zajatec jakkoli zareagovat, Američan zaútočil.

Nabral ho pod bradou levým zvedákem, následoval pravý a levý hák. Líbilo se mu, že Bittnerova velká hlava létá podobně jako boxerská hruška. Boxování je podplukovníkova vášeň, to o něm ví každý. Tím si byli s Oskarem Fleischerem, tím idiotským vyšetřovatelem gestapa, nápadně podobní. Rozdíl mezi nimi byl především v inteligenci. Dva nula na body v Hopkinsův prospěch. A kdyby snad někdy mělo dojít k přímému střetu intelektu, je to jasný knock-out v prvním kole.

Vyslychající chtěl Bittnera ještě zpracovat sérii direktů, jenže už po třetím z něj vypadlo jméno. „Magda... Kurva.“ Jméno a nejspíš povolání. Nebo kletba.

„Hodný kluk,“ pochválil ho Hopkins a protáhl si při tom klouby na zápěstí. „A příjmení oné kurvy?“

„Nevím.“ Při odpovědi mu z úst vyublala další krev. Při tom se na Hopkinse zadíval podivně zklamaně. Jako by snad čekal jinou odpověď než otázku?

„Kde si předáváte informace?“

Hans mlčel. Jen dál sledoval Hopkinse tím podivným zklamaným pohledem.

„Kde?“

Hans mlčel. Hopkins ho znovu praštil. A znovu. Ještě několikrát.

„Kde!?“ zařval.

Hans mlčel.

Hopkins pokračoval v úderech.

„Kde!?“ Hopkins řval stále hlasitěji a bušil do zbytků Bittnerova obličejce stále silněji. Ačkoli to vypadalo, že více už to nejde, Hopkins pokaždé dokázal přitvrdit. Cítil, že mu dochází čas. Gestapo nesmí Bittnera dostat do rukou.

Hans však mlčel.

* * *

„Chlapci, nechte nás chvíli o samotě.“ Vojáci rozkaz okamžitě splnili. Hans Bittner se mátožně kýval na židli, jeho obličej připomínal krvavou kaši.

„Rád jsem tě poznal, Hansi. Moc jsi nám pomohl,“ pronesl Corey Hopkins a široce se na něj usmál.

„Škoda, že tu uniformu si budu muset nechat ušít jinde. Mého krejčího by se to dotklo.“ Přiložil mu k čelu pistoli a stiskl spoušť. Hans Bittner tou dobou už pravděpodobně vůbec netušil, co se kolem něj děje.

Nebyl to však jediný výstřel. Zvenku se ozvalo několik dalších. A taky zvuk jedoucích motocyklů.

Hopkins okamžitě vyběhl z budovy. Natáhl ruku a několikrát na odjíždějící stroje vystřelil, ale už bylo pozdě. Stačily se příliš vzdálit. Rozhlédl se. Všichni tři Maďari leželi na zemi v kaluži vlastní krve. Bielski také. Postřelený, ale živý.